Ţinutul în care nu ajungem niciodată la timp (II)

On Ianuarie 25, 2013

Transformă-ți identitatea într-o formă a revelației de sine, asigurând o integrare perfectă a idealurilor tale în realitatea care te caracterizează.

O evadare dintr-un spațiu închis este aparent imposibilă, mai ales pentru cine se simte condamnat la un exil absolut. Realitatea crudă devenise culcușul confortabil al unui ego răvășit, stingher, alinat doar de vântul slab al schimbării. Niciodată înfățișarea șerifului Ed Tom Bell nu fusese mai ciudată și mai de nerecunoscut. Vădit, era mistuit de o frământare lăuntrică neînțeleasă, ca un recipient etanș cu un conținut aflat sub presiune.

El ar fi vrut să-i spună bătrânului de lângă el: " *Bătrânețea este un ținut complicat, mai întunecat decât amurgul. Într-o zi vom pleca împreună acolo, unde nimeni altcineva nu ne va deranja.* "

Chemarea unei alte lumi se aude din umbră, reprezintă inevitabilul morții, dar mai întâi de toate soarta muribundului cochetează cu poezia destrămării și a singurătății. Neadaptarea lui Ed Tom Bell la o realitate implacabilă a dat naștere unei dezorientări care durea ca un pumnal înfipt într-o rană deschisă. O acceptare necondiționată a propriei persoane, o sferă, o lume proprie care nu dispunea de interese majore sau de planuri veritabile de viitor.

Avea ceva în suflet, o urmă de regret, pe care voia s-o ascundă. Părea că și-a dat de mult seama de relativitatea valorilor umane, de fragilitatea convingerilor care limitează omul, poziționarea noilor fundații în raport cu niște abordări rezonabile consacrate.

Nu era deschis schimbărilor neașteptate. Viața lui nu se scurgea așa cum voia el, ci în ritmul unui monometru ce funcționa după legi stricte. Realitatea era în conflict cu firea sa. În ceasul din urmă, se poate observa încă acea disciplină și acel spirit ostășesc care făceau dualismul vieții sale, amândouă împinse până la un eroism sublim.

Valul doarme, liniștit. Printre unde, de un vânt blând trase, plutesc cu drag ultimele rămășițe ale celui ce-a fost, odată, un om. *

Leadership: Poți să repui în valoare semnificația pe care o atribui vieții printr-o acceptare necondiționată a propriei persoane, fără să devii cumulul tuturor experiențelor trăite într-un moment de cumpănă?

Omul care se pune necondiționat în slujba unei existențe care se dovedește plină de incertitudini, pândită pe alocuri de nonsens, în cadrul unei orientări dominante către sfârșit, nu poate stabili valori de pregnanță asupra rodirii unei gândiri profunde. Atenție. Gândirea care se anulează pe sine, gândirea care se înțelege greșit pe ea însăși, nu se poate desfășura obiectiv în cadrul faptelor, ci se hrănește cu reprezentarea unui caracter „episodic" al existenței situaționale.

O astfel de gândire, confruntată cu adaptarea la o viață care se împlinește prin acceptarea suferinței și a nemulțumirii, se raportează în permanență doar la ceea ce se poate întâmpla mai rău în prezent și viitor. Iar semnificația pe care o atribui vieții și orientarea pe care o dai cunoașterii bazate pe experiență, reprezintă cele două componente fundamentale ale procesului de dezvoltare care oferă leadershipului un suport deplin și permanent.

Leadershipul, care își dovedește relevanța în ignorarea sau tratarea acestei experiențe de viață dominată de prejudecăți, superstiții și constrângeri, evoluează numai printr-un proces de raționare complex și de pledare până la autoconvingere a necesității schimbării. Şi nu a vinovăției pentru înțelegerea greșită a determinărilor care conferă întâmplărilor o notă de cauzalitate.

Trecerea de la o mentalitate închistată și conservatoare la o mentalitate de tipul "anticipează și îmbunătățește" se face prin relaționarea analizei cauzelor fenomenului "vinovăției față de situațiile eșuate din viață" cu definirea riguroasă și bine întemeiată a unei noi variabile de cutezanță: "eliberează-ți conștiința de patimi".

Identitatea este o formă a revelației de sine, instaurată sub semnul întrebărilor *„ cine sunt?"* și *„cine pot fi?"* care pot produce o deturnare a direcției vieții. Iar leadershipul este strâns legat de integrarea eforturilor de ameliorare a calității vieți. Nevoia acceptării de sine, corelată cu imaginea de sine, se află în spatele tuturor deciziilor și acțiunilor noastre, iar înțelegerea acestora ar putea avea un impact major în optimizarea interpretării pe care o atribuim rezultatelor obținute prin perceperea realității din unghiul unei minți ce caută măsura și echilibrul în toate.

Un număr mare de nevoi, aparent distincte, pot crea confuzie, iar administrarea lor într-un anumit plan existențial poate fi anevoioasă. Factorul pe care trebuie să-l urmărești când te pregătești să faci saltul spre marea evoluție a propriei persoane, în contextul în care viața se îmbină cu viziunea, este numit „Trezirea Minții".

Ei bine, trezirea minții este în parte jurnalul unei căutări a sensului vieții și în parte o explorare a fundamentelor de definire a identității care se simte asediată de limitele unei resemnări datorate epuizării propriilor idealuri. Iar leadershipul se formează nu doar ca un prestigiu al forței morale, ci ca o evidență a idealului spre care te înalți, cerându-se în permanență satisfăcut printr-un act de voință asumată - de a-ți reconstrui sinele și lumea din jurul tău.

Acceptarea necondiționată a propriei persoane se prezintă sub forma cauzei pe care o slujești din perspectiva unei retrageri în tine însuți, din care trebuie să transpară o preocupare mai intensă pentru impunerea unor principii de viață solide de la care să nu abdici în nicio situație.

Ţinutul în care nu ajungem niciodată la timp redă de fapt acea particularitate a realității numite „viață" puse sub semnul îndoielii. Numai răspunzând de conținutul lui *„cine sunt eu"* sau *„cum sunt eu"* , vei putea să-ți încadrezi atitudinea și trăsăturile de personalitate în aria leadershipului care se întinde pe măsura acceptării circumstanțelor care te-au adus până într-un anumit punct. De multe ori, acest punct se numește "Abandon".

* Notă: "No Country for Old Men (2007)"

Source: https://neculaifantanaru.com/tinutul-in-care-nu-ajungem-niciodata-la-timp-II.html